

СУЧАСНИЙ СТАН АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОГО КОНТРОЛЮ ЗА БУДІВЕЛЬНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ В УКРАЇНІ

CURRENT STATUS OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL REGULATION OF STATE CONTROL OVER CONSTRUCTION ACTIVITIES IN UKRAINE

Гуменюк Я.В., аспірант

Науково-дослідний інститут публічного права,
директор ТОВ «Ярсан»

Метою статті є аналіз переваг та недоліків сучасного стану адміністративно-правового регулювання державного контролю за будівельною діяльністю в Україні. Стаття присвячена комплексному аналізу сучасного стану адміністративно-правового регулювання державного контролю за будівельною діяльністю в Україні. Автор чітко окреслив актуальність дослідження, обґрунтувавши важливість будівельної галузі для національної економіки та сталого розвитку. Науковцем висвітлено ключові аспекти законодавчої бази, яка регулює будівельну галузь як один із стратегічно важливих секторів національної економіки. У статті детально розглянуто основні нормативно-правові акти, що визначають порядок державного контролю, зокрема окреслено специфіку основних норм Конституції України, Цивільного кодексу України, Земельного кодексу України та Господарського кодексу України, Законів України «Про регулювання містобудівної діяльності» та «Про архітектурну діяльність». Автором обґрунтовано значення інтеграції цифрових технологій через впровадження Єдиної державної електронної системи у сфері будівництва, що сприяє підвищенню прозорості, доступності адміністративних процедур і зменшенню корупційних ризиків. Аналізуючи переваги та недоліки чинного адміністративного законодавства у досліджуваній сфері, автор вказує на її нормативну визначеність, прозорість процесів та екологічну орієнтованість, але також акцентує на фрагментарності нормативно-правової бази, низькому рівні цифровізації, корупційних ризиках, недосконалості механізмів відповідальності та недостатньому ресурсному забезпеченні контролюючих органів. Зроблено висновок, що існуюча система адміністративно-правового регулювання має низку суттєвих недоліків, які обмежують її ефективність. Серед основних проблем варто виділити фрагментарність нормативно-правового забезпечення, що призводить до неузгодженості між різними нормативними актами та ускладнює їх застосування. Відсутність чіткої регламентації контрольних процедур створює простір для суб'єктивного трактування законодавства, що може сприяти зловживанням і зниженню довіри до державних інституцій.

Ключові слова: адміністративне законодавство, будівництво, адміністративно-правове регулювання, переваги законодавства, державний контроль, держава.

The purpose of the article is to analyze the advantages and disadvantages of the current state of administrative and legal regulation of state control over construction activities in Ukraine. The article is devoted to a comprehensive analysis of the current state of administrative and legal regulation of state control over construction activities in Ukraine. The author clearly outlined the relevance of the study, substantiating the importance of the construction industry for the national economy and sustainable development. The scientist highlighted the key aspects of the legislative framework that regulates the construction industry as one of the strategically important sectors of the national economy. The article examines in detail the main regulatory legal acts that determine the procedure for state control, in particular, outlines the specifics of the basic norms of the Constitution of Ukraine, the Civil Code of Ukraine, the Land Code of Ukraine and the Economic Code of Ukraine, the Laws of Ukraine "On Regulation of Urban Planning Activities" and "On Architectural Activities". The author substantiates the importance of integrating digital technologies through the implementation of the Unified State Electronic System in the field of construction, which contributes to increasing transparency, accessibility of administrative procedures and reducing corruption risks. Analyzing the advantages and disadvantages of the current administrative legislation in the studied area, the author points to its regulatory certainty, transparency of processes and environmental orientation, but also emphasizes the fragmentation of the regulatory framework, low level of digitalization, corruption risks, imperfection of accountability mechanisms and insufficient resource provision of regulatory bodies. It is concluded that the existing system of administrative and legal regulation has a number of significant shortcomings that limit its effectiveness. Among the main problems, it is worth highlighting the fragmentation of regulatory and legal support, which leads to inconsistency between various regulatory acts and complicates their application. The lack of clear regulation of control procedures creates space for subjective interpretation of legislation, which can contribute to abuse and reduce trust in state institutions.

Key words: administrative legislation, construction, administrative legal regulation, advantages of legislation, state control, state.

Постановка проблеми. Актуальність дослідження сучасного стану адміністративно-правового регулювання державного контролю за будівельною діяльністю в Україні є незаперечною з огляду на важливість цієї сфери для забезпечення сталого розвитку держави, дотримання прав громадян і гарантування безпеки життєдіяльності. Будівельна галузь, яка є одним із стратегічних секторів національної економіки, потребує ефективного державного регулювання, яке здатне збалансувати інтереси учасників будівельного процесу, громадськості та держави. Однак існуюча система адміністративно-правового регулювання характеризується як певними перевагами, так і численними недоліками, що потребують глибокого аналізу та комплексного вдосконалення.

Важливим напрямом дослідження сучасного стану адміністративно-правового регулювання державного контролю за будівельною діяльністю є аналіз основних положень нормативно-правових актів, які регулюють цю сферу. Чинне законодавство України формує базові принципи та механізми регулювання будівельної діяльності, проте його систематизація та глибоке вивчення є необхід-

ними для визначення як переваг, так і прогалин, що потребують вдосконалення.

Важливим також є вивчення підзаконних нормативно-правових актів, які деталізують процедури здійснення державного контролю. Постанови Кабінету Міністрів України, що регламентують порядок проведення перевірок, умови видачі дозвільної документації та алгоритми реагування на виявлені порушення, є ключовими для розуміння практичної реалізації законодавчих норм.

Дослідження нормативно-правових актів має включати аналіз їхньої системності, узгодженості між різними рівнями регулювання (закони, підзаконні акти, місцеві нормативи) та відповідності міжнародним стандартам. Особливої уваги потребує оцінка прозорості та доступності регуляторних процедур для суб'єктів будівельної діяльності.

Одним із ключових аспектів дослідження є визначення прогалин у нормативно-правовому регулюванні. Наприклад, відсутність чітких положень щодо інтеграції цифрових технологій у процес державного контролю за будівництвом обмежує можливість автоматизації й оптимізації контрольних функцій. Також недоліки у врегулюванні

відповідальності посадових осіб контролюючих органів можуть сприяти порушенням або бездіяльності в реалізації їхніх функцій.

Стан дослідження. Тематики сучасного стану адміністративно-правового регулювання державного контролю за будівельною діяльністю в Україні та аналізу законодавства у вказаній царині стосувалися наукові роботи наступних вчених: Ю. Є. Атаманова, Т.О. Байрачна, Т. В. Боднар, О. М. Вінник, О.Ю. Дрозд, О. В. Дзера, Д. В. Задихайло, Г. Л. Знаменський, А.В. Матвійчук, І.М. Миронець, О. П. Поддерковний, В.О. Резніченко, Є.Ю. Соболев, О.В. Стукаленко, П.П. Кривошеїн, О.В. Кудрявцев, О. В. Шаповалова, О.С. Шатрава, В. С. Щербина А.П. Хряпінський, О. Х. Юлдашев та інші. Все ж, належної уваги таким базовим категоріям як наукова інтерпретація, сутність та ознаки адміністративно-правового регулювання державного контролю за будівельною діяльністю в Україні досі не було приділено.

Метою статті є аналіз переваг та недоліків сучасного стану адміністративно-правового регулювання державного контролю за будівельною діяльністю в Україні.

Виклад основного матеріалу. У контексті дослідження та характеристики законодавства по темі варто почати аналіз з Основного Закону. Конституція України є основоположним нормативно-правовим актом, що визначає правові засади функціонування держави, включаючи державний контроль за будівельною діяльністю. Стаття 41 Конституції закріплює право власності, зокрема на землю та інші об'єкти нерухомості, що є базовими для регулювання будівельної діяльності [1]. Стаття 50 гарантує кожному право на безпечне для життя і здоров'я довкілля, що накладає обов'язок на державу забезпечувати контроль за дотриманням екологічних норм у будівництві.

Цивільний кодекс України у свою чергу встановлює загальні засади регулювання правовідносин у сфері будівництва. Глава 33 визначає особливості договору підряду на капітальне будівництво, що регламентує права та обов'язки сторін у будівельному процесі. Кодекс також закладає підґрунтя для договірного регулювання правовідносин між замовниками, підрядниками та іншими суб'єктами будівельної діяльності [2].

Земельний кодекс України визначає правовий режим земель, що використовуються у будівельній діяльності. Стаття 22 закріплює використання земель для містобудівних потреб, а глава 15 встановлює правила забудови земельних ділянок, що є основою для здійснення державного контролю за їх використанням і охороною [3].

Господарський кодекс України у свою чергу регулює господарську діяльність, у тому числі будівельну. Глава 19 закріплює норми щодо господарських договорів, які застосовуються у сфері будівництва. Зокрема, це стосується регулювання діяльності суб'єктів господарювання, що займаються проектуванням, будівництвом і введенням об'єктів в експлуатацію [4].

Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності» є фундаментальним нормативно-правовим актом, який встановлює правові та організаційні основи управління містобудівними процесами в Україні. Цей закон охоплює ключові аспекти містобудування, зокрема планування територій, розробку, затвердження та реалізацію містобудівної документації, а також запроваджує механізми контролю за дотриманням відповідних норм і стандартів. Даний нормативно-правовий акт визначає вимоги до підготовки генеральних планів, детальних планів територій, зонінгу та інших видів містобудівної документації. Згідно з цим законом, розробка документації повинна враховувати екологічні, соціально-економічні та просторові аспекти розвитку населених пунктів. Особливу увагу приділено громадським обговоренням, які є інструментом забезпечення прозорості процесу планування та врахування інтересів громадян [5].

Одним із центральних положень даного Закону України є регламентація порядку отримання дозвільних документів на будівництво, зокрема містобудівних умов і обмежень. Закон деталізує процедури, пов'язані з отриманням дозволів, що забезпечує правову визначеність і зменшує можливості для зловживань. Крім того, він передбачає проведення обов'язкової оцінки впливу на довкілля для будівельних проєктів, які можуть мати суттєвий екологічний вплив, що є важливим елементом адміністративно-правового контролю.

Закон України «Про архітектурну діяльність» є ключовим нормативно-правовим актом, який встановлює правові та організаційні засади функціонування архітектурної галузі. Він визначає поняття архітектурної діяльності як творчого процесу, спрямованого на проектування, розробку архітектурних рішень та авторський нагляд за їх реалізацією, а також регламентує права та обов'язки архітекторів, організаційні форми їхньої діяльності, включаючи індивідуальну практику, роботу у складі проєктних організацій та архітектурних бюро. Закон України передбачає сертифікацію архітекторів, встановлює механізми контролю через авторський і технічний нагляд, а також запроваджує адміністративну відповідальність за порушення законодавства у сфері архітектури. Особливу увагу приділено екологічній та соціальній відповідальності архітекторів, зокрема забезпеченню безпеки, доступності та екологічності проєктів. Даний нормативно-правовий акт формує правову основу для взаємодії архітекторів, замовників і органів публічної адміністрації, які здійснюють контроль за дотриманням законодавства. Його значення полягає у сприяттві створенню якісного та безпечного архітектурного середовища, однак удосконалення можливе через посилення контролю, інтеграцію міжнародних стандартів і цифровізацію процесів [6].

Постанова Кабінету Міністрів України «Деякі питання виконання підготовчих і будівельних робіт» № 466 від 13 квітня 2011 року [7] є важливим нормативно-правовим актом, який регламентує порядок отримання дозволів на виконання будівельних робіт та їх реєстрацію. Дана постанова характеризується тим, що деталізує ключові аспекти реалізації державної політики у сфері будівництва, спрямованої на спрощення адміністративних процедур, підвищення прозорості процесу видачі дозволів та запобігання зловживанням. Вона визначає, які документи є необхідними для отримання дозволу, порядок їх подання та строки розгляду уповноваженими органами, що мінімізує бюрократичні перешкоди для суб'єктів будівельної діяльності.

А в свою чергу Постанова Кабінету Міністрів України № 461 від 13 квітня 2011 року «Питання прийняття в експлуатацію закінчених будівництвом об'єктів» є фундаментальним нормативно-правовим актом, який регулює завершальний етап будівельного процесу - прийняття об'єктів в експлуатацію. У ній встановлено чіткий порядок перевірки відповідності закінченого будівельного об'єкта проєктній документації, будівельним нормам, державним стандартам і правилам. Основними етапами процедури є подання необхідних документів, формування спеціальної приймальної комісії, оцінка готовності об'єкта до експлуатації, видача сертифіката відповідності або реєстрація декларації про готовність об'єкта до використання. Постанова Кабінету Міністрів України № 461 від 13 квітня 2011 року також акцентує на важливості дотримання екологічних стандартів і технічної безпеки, що забезпечує відповідність об'єктів законодавчим вимогам та їх безпечне функціонування.

Сучасний стан адміністративно-правового регулювання державного контролю за будівельною діяльністю характеризується низкою переваг та недоліків, що відображають як позитивні досягнення, так і проблемні аспекти реалізації законодавчих норм у цій сфері. Серед переваг

можна виокремити нормативну визначеність, яка забезпечує чітку регламентацію процедур, включаючи отримання дозволів, контроль будівельних робіт та прийняття об'єктів в експлуатацію. Прозорість процесів, запроваджена завдяки електронним платформам і реєстрам дозвільних документів, сприяє зниженню корупційних ризиків і підвищенню підзвітності контролюючих органів. Запровадження механізмів оцінки ризиків дозволяє ефективніше розподіляти ресурси державного контролю, зосереджуючи увагу на найбільш критичних об'єктах. Інтеграція екологічних стандартів у процедури контролю підтримує принципи сталого розвитку та забезпечує врахування інтересів суспільства.

Водночас існують суттєві недоліки, які стримують повноцінну реалізацію потенціалу регулювання. Недостатня цифровізація багатьох адміністративних процесів і застарілі підходи до моніторингу ускладнюють контроль за будівельною діяльністю, знижуючи його ефективність. Корупційні ризики залишаються суттєвою проблемою, зокрема під час видачі дозволів і сертифікатів відповідності. Відсутність належної координації між різними рівнями управління та контрольними органами призводить до дублювання функцій і затримок у прийнятті рішень. Окремою проблемою є нерівномірність правозастосування, яка обумовлена регіональними особливостями та нерівномірним забезпеченням матеріально-технічних ресурсів контролюючих органів. Недосконалий механізм відповідальності за порушення будівельних норм і правил обмежує превентивний вплив контролю на суб'єктів будівельної діяльності.

Сучасний розвиток будівельної галузі в Україні характеризується стрімкою цифровізацією, яка суттєво вплинула на процеси документального супроводу та державного регулювання. Впровадження Єдиної державної електронної системи у сфері будівництва (ЄДЕССБ) стало важливим етапом модернізації адміністративно-правового регулювання галузі, сприяючи її прозорості та ефективності. Цей крок, ініційований розпорядженням Кабінету Міністрів України від 20 травня 2020 року № 565-р, закріпив план заходів щодо створення та функціонування ЄДЕССБ, а з 1 грудня 2022 року система офіційно запрацювала. ЄДЕССБ, як загальнонаціональна інформаційна платформа, спрямована на впорядкування процесів у будівельній сфері, забезпечуючи максимальну публічність інформації та усуваючи корупційні ризики [8]. Система охоплює весь життєвий цикл будівельного об'єкта — від отримання містобудівних умов та обмежень до його введення в експлуатацію. Завдяки цьому інструменту цифровізації суттєво спрощено доступ громадян та підприємців до адміністративних послуг у галузі будівництва, що підвищило якість управлінських процесів і рівень довіри до державного контролю [9, с. 41].

Аналізуючи вплив ЄДЕССБ на адміністративно-правове регулювання державного контролю, можна виділити кілька ключових аспектів. По-перше, система сприяє забезпеченню єдності правозастосовної практики у сфері будівництва. Це досягається завдяки стандартизації процедур і мінімізації людського фактору при прийнятті рішень. По-друге, ЄДЕССБ є інструментом інтеграції сучасних технологій у сферу державного управління, що відповідає загальноєвропейським тенденціям цифровізації. По-третє, система створює умови для моніторингу та аналізу ефективності державного контролю, що дозволяє своєчасно виявляти проблеми й ухвалювати обґрунтовані управлінські рішення. Проте, незважаючи на позитивні результати, впровадження ЄДЕССБ супроводжується низкою викликів. До них належать необхідність підвищення цифрової грамотності серед користувачів, вдосконалення технічного забезпечення системи та її адаптація до нових законодавчих вимог. У цьому контексті важливо забезпечити безперервний розвиток ЄДЕССБ, а також розробку

додаткових електронних сервісів, які відповідають потребам учасників будівельного процесу. Таким чином, впровадження Єдиної державної електронної системи у сфері будівництва є важливим кроком у напрямі модернізації адміністративно-правового регулювання державного контролю за будівельною діяльністю в Україні. Вона слугує потужним інструментом для забезпечення прозорості, відповідальності та ефективності в будівельній сфері, сприяючи її сталому розвитку.

Застосування комплексу засадничих та адміністративно-інструментальних чинників забезпечує динамічний розвиток будівництва в Україні та максимальне використання декларативних адміністративних процедур і будівельних стандартів Європейського Союзу [10, с. 138].

Однією з переваг сучасного стану адміністративно-правового регулювання державного контролю за будівельною діяльністю в Україні є те, що впровадження європейських будівельних стандартів сприяє гармонізації національного законодавства з міжнародними вимогами, що є необхідною умовою інтеграції України до європейського правового простору. Особливо важливим є вдосконалення адміністративних процедур у сфері будівництва, які стають більш прозорими та передбачуваними завдяки декларативному підходу. Це дозволяє зменшити бюрократичні перепони, оптимізувати часові та фінансові витрати на отримання дозволів та інших адміністративних послуг.

Адміністративно-інструментальні чинники, зокрема автоматизація процесів, цифровізація та впровадження Єдиної державної електронної системи у сфері будівництва, відіграють вирішальну роль у забезпеченні відкритості та ефективності діяльності органів державного контролю. Крім того, інтеграція будівельних стандартів ЄС створює нові можливості для залучення іноземних інвесторів, що сприяє підвищенню конкурентоспроможності національної будівельної галузі на міжнародній арені.

Водночас необхідно враховувати, що імплементація європейських стандартів потребує вдосконалення нормативно-правової бази, підвищення кваліфікації фахівців у будівельній сфері та адаптації існуючих практик до нових вимог. Лише комплексний підхід до впровадження цих змін дозволить забезпечити їхній довгостроковий позитивний ефект для соціально-економічного розвитку України.

Виходячи з вищевказаного, можна констатувати, що перевагами сучасного стану адміністративно-правового регулювання державного контролю за будівельною діяльністю можна вважати наступні: 1) нормативна визначеність – чітка регламентація процедур отримання дозволів, контролю робіт і прийняття об'єктів в експлуатацію забезпечує правову визначеність; 2) прозорість процесів – використання електронних платформ і реєстрів дозвільних документів сприяє зниженню корупційних ризиків і підвищенню підзвітності; 3) інтеграція екологічних стандартів – дотримання екологічних вимог у процедурі контролю підтримує принципи сталого розвитку та захисту довкілля.

Щодо недоліків сучасного стану адміністративно-правового регулювання державного контролю за будівельною діяльністю в Україні, то до них доцільно віднести такі: 1) недостатня цифровізація – обмежена автоматизація адміністративних процедур знижує ефективність контролю та створює зайві бюрократичні перешкоди; 2) корупційні ризики – можливість зловживань під час видачі дозволів і сертифікатів відповідності залишається значною проблемою; 3) низький рівень координації – відсутність узгоджених дій між різними рівнями управління призводить до дублювання функцій і затримок у прийнятті рішень; 4) недосконалий механізм відповідальності – слабкі санкції за порушення будівельних норм не забезпечують належного превентивного впливу на суб'єктів будівельної діяльності.

Таким чином, поглиблення ринкових відносин, поступове та неухильне зміцнення ринку будівельної продукції на загальнонаціональному та регіональному рівнях, а також інтеграція до глобальної економічної системи вимагають комплексного взаємозв'язку стратегічних цілей розвитку будівельної галузі із чітко визначеними заходами державного регулювання та контролю. Зокрема, державна політика повинна забезпечувати адаптацію механізмів контролю до сучасних умов ринку, зокрема через ефективне адміністративно-правове регулювання, спрямоване на підвищення якості управлінських рішень та прозорість у сфері будівництва. Аналіз результатів реформування будівельного сектору за роки незалежності України свідчить про значні диспропорції між потребами сучасного ринку та можливостями будівельного комплексу. Зокрема, спостерігається відставання за такими ключовими параметрами, як товарна пропозиція, матеріально-технічна база, організаційно-господарські моделі та соціальні стандарти у сфері будівельної діяльності. Такий стан речей значною мірою зумовлений недостатньою адаптацією підприємств будівельного комплексу до умов ринкової економіки, що призводить до поверхового виконання ринкових функцій та обмеженої ефективності їх діяльності [11, с. 225].

Сучасний стан адміністративно-правового регулювання державного контролю за будівельною діяльністю в Україні потребує системного підходу до подолання зазначених проблем. Це вимагає впровадження новітніх форм, методів і структур контролю, які були б адаптовані до реалій ринкової економіки та водночас відповідали б сучасним вимогам правової визначеності й прозорості. Зокрема, необхідно забезпечити ефективний моніторинг виконання будівельних норм і стандартів, узгодження дій між органами державного нагляду та учасниками будівельного ринку, а також створення зрозумілих і доступних механізмів правового забезпечення для кожного суб'єкта галузі. У цьому контексті особлива увага має приділятися формуванню стратегічно спрямованого державного регулювання, яке б базувалося на принципах правової визначеності, прозорості та відповідальності.

Одним із ключових недоліків чинного регулювання є відсутність чіткої координації між різними органами, які здійснюють контроль за будівельною діяльністю. Система часто функціонує на основі дублювання повноважень, що спричиняє бюрократичні затримки, зниження опера-

тивності реагування та зростання корупційних ризиків. Наприклад, незадовільна організація перевірок дотримання технічних норм і стандартів не тільки знижує ефективність державного контролю, але й ставить під загрозу безпеку громадян та економічні інтереси.

Недосконалість механізмів правозастосування є ще одним недоліком, що суттєво впливає на сучасний стан адміністративно-правового регулювання державного контролю за будівельною діяльністю. Зокрема, чинне законодавство не передбачає ефективних санкцій за порушення у сфері будівництва, що знижує мотивацію суб'єктів господарювання до дотримання встановлених норм. Крім того, недоліки в правовому регулюванні процедур ліцензування та сертифікації створюють значні перешкоди для забезпечення належного рівня якості будівельних робіт.

Висновки. Отже, можна констатувати, що значущим досягненням є поступова цифровізація дозвільних процедур, яка дозволяє зменшити корупційні ризики, забезпечити прозорість процесів і скоротити час на розгляд заявок. Використання сучасних технологій, зокрема геоінформаційних систем і електронних платформ, створює передумови для автоматизації контролю та моніторингу будівельної діяльності. Такі новації відповідають міжнародним стандартам та інтеграційним вимогам, сприяючи підвищенню ефективності адміністративного регулювання.

Водночас існуюча система адміністративно-правового регулювання має низку суттєвих недоліків, які обмежують її ефективність. Серед основних проблем варто виділити фрагментарність нормативно-правового забезпечення, що призводить до неузгодженості між різними нормативними актами та ускладнює їх застосування. Відсутність чіткої регламентації контрольних процедур створює простір для суб'єктивного трактування законодавства, що може сприяти зловживанням і зниженню довіри до державних інституцій.

Окремим викликом залишається недостатнє ресурсне забезпечення органів державного контролю, зокрема брак фінансування, кадрів і технічного обладнання. Це негативно впливає на якість інспекційної діяльності та ускладнює своєчасне виявлення порушень у будівельній сфері. Крім того, сучасні правозастосовні механізми не завжди враховують реалії розвитку будівельної галузі, що обмежує їхню адаптивність до нових викликів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України: Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Цивільний кодекс України: Цивільний кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 р. № 435-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 40–44. Ст. 356.
3. Земельний кодекс України: Земельний кодекс України: Закон України від 25 жовтня 2001 р. № 2768-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2002. № 3–4. Ст. 27.
4. Господарський кодекс України: Господарський кодекс України: Закон України від 16 січня 2003 р. № 436-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 18. Ст. 144.
5. Про регулювання містобудівної діяльності: Закон України від 17 лютого 2011 р. № 3038-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 34. Ст. 343.
6. Про архітектурну діяльність: Закон України від 20 травня 1999 р. № 687-XIV. URL <https://zakon.rada.gov.ua>
7. Деякі питання виконання підготовчих і будівельних робіт: Постанова Кабінету Міністрів України від 13 квітня 2011 р. № 466. URL <https://zakon.rada.gov.ua>
8. Постанова Кабінету Міністрів України від 23.06.2021 № 681 «Деякі питання забезпечення функціонування Єдиної державної електронної системи у сфері будівництва», якою затверджено Порядок ведення Єдиної державної електронної системи у сфері будівництва. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/681-2021-%D0%BF#Text>.
9. Ярошук І.В. Адміністративно-правове регулювання будівельної галузі через впровадження єдиної державної електронної системи. *Публічне право*. 2023. № 1 (49). С. 41-47.
10. Кривошеїн П.П. Адміністративно-правове регулювання будівництва в Україні : дис. канд. юр. наук : 12.00.07. Київ, 2017. 163 с.
11. Ціленко В.А. Правове регулювання будівельної діяльності: склад будівельних правовідносин. *Вісник Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»*. № 2 (17) 2014. С. 225-235.